

Daniel Kvammen gav kvelden ein topp start.

Dystre værutsikter til tross. De som valgte å komme tidlig på Festidalen fredag, gjorde et godt valg. Den aller beste prestasjonen fikk vi nemlig allerede rett etter start. Fredag bød ellers på et stort musikalsk mangfold. Akkurat slik en god festival skal ha.

Daniel Kvammen fikk æren av å åpne ballet. Geilogutten har siden sitt siste besøk i Uskedalen rukket å bli både blond og allemannseie. Det å åpne en festival er ikke nødvendigvis noe enkel jobb. Men med et hvitkledd, meget sterkt, band i ryggen leverte den unge Geilogutten ettertrykkelig. Fra å være talentfull og lovende ved forrige Festidalenvisitt, fremstår nå Daniel Kvammen som en komplett popstjerne. Etterhvert har han også fått låter nok til å fylle en hel konsert.

Fra start til mål låter dette tett og tøft. "Om du vil ei gang til" og "Karmafaen" låter enda bedre live enn på plate og en energisk Daniel Kvammen gjør jobben som frontfigur, og vel så det. Energien fra scenen smitter over på publikum og selv litt tekniske problemer stopper ikke gjengen på scenen. Etter en nydelig versjon av "Me to var ikkje lagd for denna verden" er tekniske problemer en saga blott og Kvammen inviterer til fest med "Me dansar ikkje for moro skyld" og "Fuck deg, helsing 90-tallet". Publikum får til slutt får lov til å synge med på "Du fortjener ein som meg". Dette mens hovedpersonen henger som dirigent høyt i sceneriggen. Da er det bare å gi seg over. Dette var gøy og en perfekt start på Festidalen!

Terningkast 6

Som et ekko av tidligere bølger fra Bergens vestkant kommer Hjerteslag. Sjangermessig er nok **Hjerteslag** plassert nærmere Raga Rockers og Oslo Ess enn sine sambygdinger i John Olav Nilsen og Fjorden Baby. Et visst slektskap med Loddefjordgjengen kan man dog finne. Skranglete gitarpop/rock på bergensdialekt er oppskriften. Spe på med en karismatisk frontfigur i Robert Eidevik så skjønner du tegningen. Hvordan fungerer så Hjerteslag på Dønhaugjordet i 2017? Vel i beste fall helt middels. Riktignok har Eidevik karisma, men det hele blir til tider vel skramlete og utight. I motsetning til Daniel Kvammen fungerer Hjerteslag anno 2017 best på plate. For eksempel en låt som "Hellig krig" blir mest masete. "Kong Oscars gate" mister de

fine detaljene fra platen. Småprogette "Igjen og igjen" høres ut som noe man hørt bedre på UKM. Også publikum virker litt likegyldig til det som skjer på scenen og da kan det bli vrient. Helt svart er det dog ikke. "Sang til Sonja" er en liten perle og endelig våkner også publikum. Hjerteslag har de siste årene truffet mange. Men for denne anmelderen blir det her nesten skivebom.

Terningkast 2

I det **Ary** går på scenen forlater vi rocken for en stund. Nå beveger vi oss inn i et elektronisk poplandskap. Ary har hatt et godt år. Etter at hun i 2016 ble spådd av en samlet musikkbransje til å bli den neste store musikkexporten fra Norge er hun nå her på Festidalen. Vi beveger oss inn i Emilie Nicolas/Robyn-land. Ary har strengt tatt bare gitt ut tre låter og publikum nikker gjenkjennende til The Sea som også fungerte som kjenningsmelodi for tv-serien Nobel. Publikum virker fornøyd selv om vi får kveldens heftigste regnskur i det konserten begynner. Ary tar oss med på klubb og vi lar oss sjarmere og imponere av hennes musikk og fremtoning. Flankert av to musikere på synth/perkusjon danser Ary sammen med oss i regnet. Arpeggiosynthen på Higher lager et herlig teppe for danserytmene. Ary har helt klart et voldsomt potensiale og enda har vi nok bare sett begynnelsen. Vi gleder oss til fortsettelsen, dette er lovende.

Terningkast 4

Store P er for mange kjent som et av medlemmene i A-laget. Nå er muligens Store P i ferd med å vokse fra kompisene i laget. Riktignok har han med seg Girson som sidekick, noe som forøvrig fungerer meget bra. Men Store P har en egen kredibilitet og det virker tydelig at han nå står støtt på egne ben, bak eget navn. Sammen med to korister leverer P og Girson en blanding av A-laget og Store Ps låter.

Det er tydelig at festen er i gang for alvor noe A-lagets "Kulere og pule" bidrar ytterligere til. Selv om Store P kanskje mangler noe av den folkelige sjarmen til Lars Vaular, er det ingen tvil om at Store P er en meget dyktig rapper. Han har også, som han selv sier, noen monsterhits i ermet. Ikkje bare meg blir presentert som klineballade før vi selvfølgelig får "Vikje være i din verden"! Om ikke den er det ennå har den i alle fall potensiale til å bli en monsterhit.

Godt levert av Store P og co.

Terningkast 5

Publikum kosa seg gjennom kvelden.

Spidergawd går på scenen etter Store P. Kontrastene kunne knapt vært større.

Muligens ville kveldens dramaturgi blitt enda bedre om Spidergawd og Stor P byttet plass i programmet. Med sin originale besetning av meget habile musikere har Spidergawd de siste fire årene foret oss med ekte rock and roll på fire glimrende plater. Dette var en konsert vi hadde gledet oss veldig til! Derfor er det litt overaskende at bandet nærmest smyger seg ut på scenen. Maskineriet virker litt rustent og de tar halvannen låt før lyden sitter skikkelig. Noe som forøvrig er et kjent festivalfenomen. Halvveis uti "What You Have Become" sitter lyden skikkelig og rockebeistet Spidergawd er i gang for alvor. Trommeslager Kenneth Kapstad er en attraksjon i seg selv og den klassiske trommeintroen for "El Corazon Del Sol" er bare pur klasse.

Spidergawd er et fantastisk band og dette er musikkmisjon for massene. Festivalen trenger slike band og forhåpentligvis åpner denne bookingen for at flere får øynene opp for dette bandet. Per Borten er en trollmann som vokalist og gitarist og får nok tid til å skinne i løpet av settet. Dette til tross for at vokalen drukner litt av og til i det massive lydbildet.

40 minutter går fort når man har det gøy og etter et høypotent "Stranglehold" er vi plutselig i gang med siste låt. Den er til gjengjeld en skikkelig godbit og vi får "Is This Love ...?" Spidergawd er noe av det tøffeste vi har her til lands og etter en litt flamlende start var dette stort.

Terningkast 5

OnkIP har besøkt Dønhaug tidligere. Denne gangen har han tatt med seg rockealibiet, De fjerne slektningene. For undertegnede funker dette som bare det. OnkIP har etterhvert blitt en meget rutinert og kjent artist og fremstår meget profesjonell. De fjerne slektningene er i seg selv et av Norges mest hardtarbeidende band og spiller fletta av de fleste.

Til tonene av Beastie Boys' Sabotage kommer OnkIP og slekta på scenen. Første låt ut er "Endelig hjemme", en låt som virkelig kler det massive lydbildet. "B-film" og "Den hellige gral" funker som fy og publikum koker skikkelig. Gitarist/vokalist Åsmund Lande takker for sist da han var på Festidalen som vokalist i Oslo Ess. Han fremstår forøvrig som den perfekte makker for OnkIP på de massive allsangrefrengene. Overraskelse får vi også når Jaa9 kommer på scenen for å bidra på noen låter. Sammen tar de oss tilbake til "Noia" fra 2008. Dette funker også i rockedrakt. Muligens blir konserten ørlite for lang for noen og konserten mister litt fokus en stund. Balladen "Berlin" føles også litt ute av kontekst og kunne med fordel vært droppet i settet.

Til slutt får vi "Styggen på ryggen" og da er det meste greit. Festidalenpublikum tilgir alt og går fornøyd hjem.

Terningkast 4

Vi ser frem mot nye eventyr lørdag.

[OnkIP & Slektta avslutta den flotte kvelden.](#)

Tekst og foto: Marius ;Mathisen
Nett: Thor Inge Døssland